

Predsednica Republike Slovenije

NATAŠA PIRC MUSAR

**Govor predsednice Republike Slovenije Nataše Pirc Musar
na mednarodni znanstveni konferenci
Vključujoča dolgoživa družba: Dostojanstvo v staranju**

Zbornična dvorana Univerze v Ljubljani, 16. septembra 2026

Velja govorjena beseda.

Spoštovane in spoštovani.

*»Ne morete preprečiti, da bi se postarali,
lahko pa preprečite, da bi postali stari.«*

To je nekoč hudomušno dejal George Burns, ameriški igralec in komik, ki je na odru in pred kamerami ostal dejaven skoraj do konca svojega stoletnega življenja.

V tej misli je več modrosti, kot se zdi na prvi pogled. Staranje je naraven del življenja. Toda kako bomo kot posamezniki in kot družba razumeli staranje in se nanj odzivali, je vprašanje naše odgovornosti.

Ko govorimo o staranju, govorimo pravzaprav o nas vseh. O tem, kakšna je naša družba danes in kakšna bo takrat, ko bomo tudi sami potrebovali več podpore, bližine in razumevanja.

V Sloveniji približno 114.900 ljudi, starejših od 65 let, živi samih. To je približno četrtnina vseh ljudi v tej starostni skupini. Za temi številkami so ljudje z različnimi življenjskimi zgodbami, potrebami in stiskami.

Kot predsednica republike se srečujem tudi s starejšimi, ki se v trenutku stiske obrnejo name, ker ne vedo več, kam naj se obrnejo. V pogovorih s starejšimi slišim, da si pogosto ne želijo veliko. Želijo si varnosti, dostopne pomoči, urejenega bivanja, pravočasne zdravstvene obravnave in predvsem občutka, da jih država vidi in sliši. Zato mora biti dostojno staranje ena od pomembnih družbenih prioritet Slovenije.

Naša naloga je, da človeku omogočimo, da čim dlje živi samostojno, dejavno in vključeno. Ko potrebuje pomoč, pa mora biti ta pravočasna, kakovostna in dostopna – ne glede na to, kje živi in koliko lahko plača. To pomeni dostopno in kakovostno dolgotrajno oskrbo, več možnosti za pomoč na domu in življenje v skupnosti ter varna in dostopna stanovanja, ki starejšim omogočajo, da čim dlje ostanejo v okolju, kjer so živeli in kjer imajo svoje socialne vezi.

Toda dostojno staranje ni samo vprašanje telesnega zdravja in materialne varnosti. Je tudi vprašanje duševnega zdravja, občutka smisla, pripadnosti in bližine. Osamljenost in izguba socialnih stikov lahko človeka prizadeneta prav tako globoko kot bolezen.

Posebno pozornost moramo nameniti tudi demenci, ki vse pogosteje zaznamuje življenja starejših in njihovih družin. Pri demenci ne smemo videti samo bolezni. Videti moramo človeka in svoje, ki potrebujejo pomoč.

Slovenija mora biti sodobna in digitalna država, vendar mora biti hkrati tudi človečna država. Kajti ko starejši človek pokliče, ker je v stiski, ne sme dobiti samo informacije, na kateri spletni strani bo našel obrazec. Potrebuje človeka, ki ga bo poslušal in mu pomagal najti rešitev. To je obraz države, ki si jo želim – države, ki pomaga človeku, ne da bi mu vzela dostojanstvo in občutek samostojnosti. Ob tem moramo spremeniti tudi pogled na starost.

Starejši niso breme. So ljudje z znanjem, izkušnjami in življenjsko modrostjo, ki jih naša družba potrebuje. Zato potrebujemo več medgeneracijskega sodelovanja – več priložnosti, da generacije živijo ne le druga ob drugi, ampak druga z drugo.

Staranje zagotovo ni vprašanje enega ministrstva. Povezano je z zdravjem, socialnim varstvom, stanovanji, mobilnostjo, kulturo, digitalizacijo in lokalnimi skupnostmi. Človek namreč ne živi po resorjih. Živi svoje življenje, zato potrebujemo povezano politiko dolgožive družbe, ki bo človeka postavila v središče. Kajti družba, ki danes zagotavlja dostojno starost svojim starejšim, ustvarja varnejšo prihodnost tudi za svoje otroke in vnuke. In prav po tem se bo merila naša dolgoživa družba – ne samo po tem, koliko let bomo živeli, ampak po tem, kako bomo v teh letih živeli in kako bomo drug za drugega skrbeli.

Zato želim, da o teh vprašanjih govorimo pravočasno, odprto in predvsem skupaj. Prav o izzivih demografskih sprememb in starajoče se družbe bomo govorili tudi na naslednjem že 7. predsedničinem forumu.

Hvala!